

Dha chzemy nětk našche wopomnjenje wobsančnyč se šwěrnym pschepytanjom šwojich wutrowow, hacž tež my po tym puczu khodzimy, kotryž k kónje wjedže, hacž my w tajkim žiwjenju wschědneho bědženja stejimy, kaž kšchesczijanam pschisteji, a s wutrobnym prjódksfacžom šwěrnischeho wojowanja a njechamy ženje šapomnicž, sčtož tak husto spěwamy:

„Ach wojuj! sčtož njewojuje,
Tón kónowany njebudže!“ Hamjeń.

Na njedźelu Seragesima.

Ta hnada našcheho Knjesa Jezom Khrysta a ta luboscž Boža a tón dostatk teho šwjateho Ducha budž s wami wschitkimi! Hamjeń.

„Sa tych dzerž naš kóždy, jako sa Khrystušowych šlužomnikow a sastojunikow na Božich potajnstwach“ (1. Kor. 4, 1), tak pišche šwjaty Pawoł na Korinthisku wošadu a jej s tym pokasuje, kaž je jeho šaposchtolske sastojustwo, a kaž je znyke šwjate předarške sastojustwo šhromaduje. Wón potom praji: „Kicžo šo wjazy njepyta na sastojunikach, hacž jeno, so šwěrní namakani budža.“ Sastojuizy wschał šu šlužomnizy, a šlužomnizy dyrbyja šwěrní bycz. Zewak je wjele druhich wězow, wjele druhich darow, kotrež na šlužomniku khwalimy, kiž šo nam lubja, na kotrychž šo wješelimy, ale najnusnišcha je tola šwěrnoscž. Tamny sastojunik we sczenju, wot kotrehož Khrystuš powjeda, mějesche wjele dobrych darow a běšche jara mudry, ale wón njeběšche šwěrnny, a teho dla s hańbu wobsta, hdyž knjes k njemu džesche: „čziń rachnowanje wot šwojeho sastojuństwa!“

Kak wjele bóle pyta tón Knjes ja Šbóžnik našchich dušchow prawu šwěrnoscž pschi tych, kotřiž jemu na jeho najdróžschich schazach, na tych psches jeho krej warbowaných dušchach, se šłowom a se sakramentom, s wucženjom a s předowanjom, s proschenjom a s napominanjom, se schtrafowanjom a s troschtowanjom šlužicž maju! Haj, wón wjazy njepyta, hacž šwěrnoscž, wón njepyta wulku sryczniwoscž,